

Zarazil se na prahu. Stál jako opařený a díval se na Emila, na střepy a na pohrabáč, který maminka držela v ruce.

Neřekl ani slovo. Jen se otočil a šel zpátky do chlívků.

Ale za dva dny dostal od Emila pět níků. Aspoň nějaká útěcha.

Tak teď už zhruba víte, jaký Emil byl. To s polévkovou mísou se stalo v úterý dvacátého druhého května. A třeba by vás zajímalo i tohle:

NEDĚLE 10. ČERVNA

kdy Emil vytáhl malou Idu na vlajkový stožár

V neděli desátého června se v Kocouří chystala hostina. Mělo přijet hodně lidí z Lönnebergu i odjinud. Emilova maminka vyvářela bez ustání několik dnů za sebou.

„Tohle se prodraží,“ vzdychal Emilův tatínek. „Ale když má být hostina, tak ať to stojí za to! S ničím se nebude skrblit! Ale nedaly by se ty karbanátky přece jen udělat o trošinku menší?“

„Já dělám karbanátky přesně akorát,“ odbyla ho ma-

minka. „Akorát velké, akorát kulaté a akorát smažené.“

A byla to pravda. Kromě toho upekla taky žebírka a roládu z telecího masa a nadělala spoustu rybího salátu a naložila sledě, napekla štrůdl, uvařila úhoře a připravila omáčky a pudinky a dva ohromné tvarohové dorty a zvláštní druh klobásek, a ty byly tak dobré, že lidé s radostí přijeli až z Vimmerby a Hultsfredu, jen aby je ochutnali.

I Emilovi klobásky moc chutnaly.

A že byl den jako stvořený pro hostinu! Sluníčko svítilo, šeříky a jabloně kvetly, vzduch byl plný ptáčích zpěvu, a dvorec Kocouří, jak tam ležel nahoře na pahorku, byl krásný jako sen. Oblázkové cestičky byly čerstvě pohrabané, každý kout v domě vysmýčený, jídlo připravené a nechybělo už vůbec nic. Ne, vlastně přece jen něco chybělo!

„Jemináčku, vždyť my jsme zapomněli vytáhnout vlajku,“ zhrozila se Emilova maminka.

To uvedlo tatínka do pohybu. Vystřelil ke stožáru a v patách se mu hnali Emil a malá Ida. Chtěli se dívat, jak se vlajka šplhá na vrcholek.

„Myslím, že to bude veselá a povedená hostina,“ řekla Emilova maminka Lině, když spolu zůstaly samy v kuchyni.

„To určitě, ale neměly bychom pro jistotu Emila zamknout do komory jako posledně?“ zeptala se Lina.

Emilova maminka se na ni vyčítavě podívala, ale neřekla nic.

Lina pokrčila rameny a zamumlala:

„No tak dobře, ale nechci vidět, jak to dopadne.“

„Emil je moc hodný chlapec,“ prohlásila maminka rozhodně. Oknem viděla svého hodného chlapečka, jak pobíhá a hraje si se sestřičkou. Oba byli hezoučcí jak dva andílkové, alespoň tak to připadalo Emilově mamince. Emil měl na sobě sváteční proužkovaný oblek, na kučeravé kebulce kšiltovku, Ida běhala v nových červených šatečkách s bílým páskem přes kulaté břicho.

Emilova maminka byla štěstím bez sebe. Ale potom s obavami pohlédla dolů k cestě a povzdechla si:

„Jen aby už Anton tu vlajku vytáhl nahoru, hosté tu budou cobydup.“

Zdálo se, že to dopadne dobře. Ale jako na zlost, právě když se Emilův tatínek potýkal s vlajkou, vyřítil se z chléva Alfréd a řval tou nejčistší smálandštinou:

„Kravasetelí, kravasetelí!“

A byla to samozřejmě Stračena – kráva jedna zá-ludná, začne se telit, zrovna když je takový spěch a vlajka jenjen vyletět na stožár.

Emilův tatínek všeho nechal a hnál se do stáje. Emil s Idou zůstali u stožáru sami.

Ida zaklonila hlavičku, jak to nejvíc šlo, a dívala se na zlatou hlavici na vrcholku stožáru.

„Jú, to je výška!“ vydechla. „Odtamtad je určitě vidět až do Mariannelundu.“

Emil se zamyslel. Ale ne na dlouho.

„Tak se na to podíváme,“ řekl. „Mám tě vytáhnout?“

Malá Ida se rozesmála. Ten Emil ale je hodný bráš-ka, pořád vymýšlí nějaké legrace.

„Tak jo, chci vidět Mariannelund,“ souhlasila.

„Dobře,“ řekl Emil vlídně. Vzal háček, na který se připevňuje vlajka, a pověsil na něj Idu za pásek. A potom začal oběma rukama tahat za lano.

„Že ale letíš,“ pochvaloval si Emil.

„Chichi,“ chichotala se malá Ida.

A malá Ida opravdu letěla. Až k vrcholku stožáru. Potom Emil upevnil lano kolem stožáru, přesně jak to viděl u tatínka, protože přece nechtěl, aby malá Ida sletěla a pomlátila se. Visela teď pevně a spořádaně jako nikdy předtím.

„Vidíš až do Mariannelundu?“ zakřičel Emil.

„Né,“ odpověděla malá Ida, „jen do Lönneberg.“

„Jen do Lönneberg? To nic není, chceš teda dolů?“ ptal se Emil.

„Né, ještě né,“ volala Ida. „Baví mě koukat i do Lönneberg... já, už jedou hosti!“

A hosté přijížděli. Dvůr před stodolou se plnil povozy a koni a zanedlouho začali hosté proudit brankou a cestičkou směrem k domu. První šla vznešená paní Petrellová. Přijela drožkou až z Vimmerby, jen aby ochutnala uzenky matky Almy. Byla to moc vznešená dáma s pery na klobouku a sukní pěkně nabíranou vpředu i vzadu.

Paní Petrellová se spokojeně rozhlížela kolem sebe. Kocouří bylo nádherné, jak leželo zalité sluníčkem mezi jabloněmi a šeríky, všechno to vypadalo tak svátečně, i vlajka na stožáru, ano, vlajka byla vztyčená, to paní Petrellová viděla, ačkoliv byla trochu krátkozraká.

Vlajka! Najednou paní Petrellová zkoprněla. Co to, proboha, Svenssonovy z Kocouří napadlo, co to do nich vjelo?

Emilův tatínek zrovna vycházel ze stáje, a tak na něj paní Petrellová uhodila:

„Prosím tebe, Antone, co má tohle znamenat? Pročpak jste vztyčili dánskou vlajku?“

Emil stál vedle ní. Nevěděl, jak vypadá dánská vlajka. Neměl ani tušení, že vlajka, kterou mají v Dánsku, kde žijí Dánové, je červenobílá. Ale tolik věděl, že to červenobílé nahoře na jejich stožáru není žádná dánská vlajka.

„Cheche,“ zasmál se Emil, „to je jenom naše Ida.“

A Ida se ze své výšky taky zasmála.

„Chichi, to jsem já,“ volala. „Vidím celou Lönnebergu.“

Emilův tatínek se však nesmál. Běžel honem spustit malou Idu dolů. A Ida řekla:

„Chichi, takovou švandu jsem nezažila od té doby, co mě Emil namočil do brusinkové marmelády.“

To myslela, když si tenkrát hráli na indiány, a Emil ji šoupl do velikánského hrnce s brusinkami, aby byla po celém těle rudá jako indiáni.

Ano, Emil se dovedl postarat, aby se Ida bavila. Ale nikdo mu za to nepoděkoval. Naopak! Teď ho tatínek prudce čapl za ruku a zatřásl s ním.

„Co jsem říkala,“ podotkla Lina, když viděla, jak tatínek odvádí Emila do truhlárny. Tam si totiž musel odpykávat své skopičiny.

Emil vřískal a brečel.

